

разныѣ полчища са объевихъ не само непокорны на благоѣ намѣренія и желанія на султанѣ, но и явны врагове на Имперіята, противъ която са дигахъ и съ оржіето си ѣ ненасѣхъ таквызъ люты раны (безъ да смѣтамы не спокойствіята и мжкыѣ, които теглѣхъ отъ тѣхъ мирныѣ, поданници). Много благонамѣренны Султаны и държавны мжѣе станехъ жертва на този самопроизволъ и грубъ фанатизмъ ⁽¹⁴⁾. Тукъ са искаше силна воля и ѣще посидна ржка за да може да обуздае този произволъ и да тури край на пагубното за самата държава безначаліе. За добра честь на Османската Имперія, покойныйѣ баща на царствующыя нынѣ Султанъ, славныйѣ *Махмудъ* бѣше надаренъ именно съ таквызи качества, каквыто са искахъ отъ единъ великъ преобразователь. . . .

Най-послѣ и то станѣ: благодареніе на твърдата воля, рѣшителность и благоразуміе на Султанъ Махмуда, еничеры, кърджеліи, дааліи и другы враждебны полчища за царщината малко-по-малко са истребихъ и унищожихъ; но преди да стане туй, сѣкый разбира колко усилено ще е было за мирныѣ, а особенно за покореныѣ жители отъ сѣка народность и вѣра. И наистинѣ, отдѣлныѣ управители заедно съ своитѣ *орди*, като нѣмахъ нѣ понятіе отъ гражданскый животъ и редъ, като не мыслѣхъ доброто и на самата държава, като не знаѣхъ що е гражданска или военна добродѣтель и честь, разбойнически са отнасяхъ къмъ безащитното населѣ-

(14) Читательѣтъ тукъ ще си напoмни участъта която постигнѣ Султанъ Мустафа IV, наслѣдника на Селима III, и негова Везирь — Мустафа Байрактаря (Трестиникоглу) за дѣто са имали намѣреніе да турѣтъ въ дѣйствіе нѣкои преобразованія, за които ѣще Селимъ ималъ планове,